

ERA GMAZOVA

MARTINA VIDAÍĆ

SADRŽAJ

I. SLIJEPA ULICA	1
u početku je bilo malo ljudi	2
majka je pripitomila prozore	3
kokoši su krive što postoji bog	4
prvu mačku nisam pojela	6
sestra je izumila samoću	7
ne nosimo korijenje na izlete	8
sise određuju veličinu ljubavi	9
prekasno smo saznali da postoji smrt	10
bili smo umjereno očajni	11
jesen je rodila tkivo	13
 II. PLANOVI	 14
plan: obrana	15
plan: preživljavanje	16
plan: podatnost	17
hortikulturni plan	18
plan: postojanost	19
plan: napredovanje	20

plan propalog bijega	21
plan nad planovima	22
III. HLADETINA	23
kolovoz, podne	24
ložnica	25
poziranje	26
sudoku	27
automatizam	28
cirkulacija	30
crvenjenje	31
ponoć, zvono	32
IV. TI, TKIVO	33
restoran „nada“	34
china shop	36
pogrebni ured	38
skandal na izboru za miss	39
stražnja strana hotela „zagreb“	40
oko ekrana	41
mjesto bez boga	42

sobe i svuda	43
plaža pored bolnice	44
V. MALE NEUGODNE BOLESTI	45
povijest kvrgavosti	46
povijest mesojeđa	47
povijest lošeg tena	48
povijest loše frizure	49
povijest odrastanja	50
povijest fašizma	51
povijest lošeg vida	52
svakodnevna povijest	54
povijest nestajanja	55
povijest propalog povratka	56
O autorici	57
Impresum	58

I. SLIJEPa ULICA

U POČETKU JE BILO MALO LJUDI

traje era gmazova,
nad dvorištem je golema frizerska hauba.
glava dopušta svojim zmijama suvišak topline.
cvrčci su dobra posluga, buše slijepu pjegu bubnjića
da zelembaći nečujno bace led na potiljak.
kornjača prazni oklop za kišu.

pod haubom hauba auta kao tava s poklopcem.
u dvostrukom suvišku topline prže se smokve,
ako dođu varani.

u prozoru kao u stopiranoj snimci, iza zavjese, otac spava
i možda diše.
gmazovskim rječnikom, toplina je natjerala ljubav
da nabrekne do veličine dinosaura.
toplina je moćna stvar kad nešto treba zagrijati,
ali nikako ne može pomaknuti zavjesu,
oživjeti fosile dinosaura
bez simulacije.

sunce slabi skokovito kao akumulator. dan-noć cvjetovi
još su igle
kojima ćemo dočekati varane. nekad,
od tih smo cvjetova pravili sok
i nudili djeci iz drugih ulica
s namjerom da ih otrujemo. znali smo
da ćemo varanu prije podmetnuti dijete
nego smokvu.
sisavci su upravo nastali i samo su najlukaviji
imali šansu.
i oni koji se nisu bojali tuđe smrti.

MAJKA JE PRIPITOMILA PROZORE

macaklini su otrovni, vjeruje mater,
i ako upadnu u mlijeko, rastope se.
svake božje ljetne večeri kruži oko kuće
tražeći ih. voli taj prirodni način
jer kad upiše strah u tražilicu,
ona ne izbací otrov.
zidovi skrivaju macakline bljedoćom,
treba imati posebno oko,
kao za branje šparoga. osim toga,
kod kruženja je problem što se ono za čim tragaš
može uvijek nalaziti na suprotnoj točki kruga.
mater kruži od prozora do prozora,
svako malo naiđe na moj,
vidi mi monitor na licu,
čini joj se
da je crven.
ako zid odluči izbaciti žrtvu,
mater skine šlapu i žigoše kuću
njenim vlastitim tkivom.

ujutro, uz bijelu kavu, mater upiše u tražilicu moje ime.
otvara prozor iza pozora, ne poprimajućí njihovu boju,
sve doze prima u nezamjetnim ubodima,
tijelo joj iznutra izbacuje bridove.
kad se vrati na početni prozor, nastavlja kružiti,
ali ne nalazi me.
stavila sam se pod lozinku, lošu rugalicu
(alba blijedi kao azra).

samo, ako koje večeri ne daj bog,
zamijenim mater s kompjutorom i upišem lozinku,
iz blijedog kućišta mogla bi izbaciti
sav otrov odjednom.

KOKOŠI SU KRIVE ŠTO POSTOJI BOG

kosa mi je noćas kapa od grube vune
koja se truni na vrat i ono pod čelom (to zovem
razum).

soba me izbljuvala kroz prozor,
bilo joj je mučno zbog toliko nemira.

nebo je obloženo, zgrušanocrveno od oblaka.
tako mora da izgleda užarena unutrašnjost peke
koju je ćaća kupio u benkovcu na sajmu,
malo napukle sa strane pa zora ulazi.

mrak iza kuće je najgušći šuškanjima,
kao da još uvijek imamo kokošinjac.
imali smo ga dok su ih imali svi susjedi,
tako da nikome nije smrdjelo. jedna susjeda
otkrila je u ocu koljača i prinosila mu kokoši.
kad bi krila zaklepetala, sklopila bi ruke
i molila za njegovu dušu. mislila je s pravom
da bi bog trebao biti nadležan za oca
kao što je otac nadležan za kokoš.
kao što je većinom stvoreno iznad stvoritelja.
ja nisam prilazila kokošima, pogotovo onoj sivoj
koja je imala kosu kao karadžić.
nisam mogla podnijeti toliko moći.

moje tkivo želi noćas nadići sebe.
biti točka koja će izbljuvati novu liniju evolucije.
kokoši znaju,
tako nastaje svaki bog.

posljedice su neuklonjive, ali otklonjive,
pijetao zna kako rascijepiti pukotinu u peki,
pokvariti bogu ručak,

sirovošču nahraniti kokoši.

PRVU MAČKU NISAM POJELA

kad je prva mačka ispala iz baudelairea,
dotakla sam je oprezno, jednoprsto kao e.t.-a.
bila je napeto meka,
pojas za spašavanje koji ne voli vodu.
kratkovidno gledano, izvana svjetlucava, iznutra tamna,
noćno kupanje za početnike.
pitala sam: što je to?
ono kad odjednom obrišeš puno prašine
pa se zarola, ponudila je mater.
ima plastične oči, plišana je, zaključila je sestra.
papuče, obradovao se ćaća, ali nije mogao naći
rupu dovoljno veliku za svoja stopala.
mačka nije radila ništa osim štete:
kandžama tetovirala točke svjetla na nogavicama,
repom izvlačila smijeh iz dlanova,
šapama dizajnirala pločice.
nikako se nismo mogli pripitomiti na nju,
morali smo pustiti da je cigani ukradu.
oni su pokupili šatore s venerinog brijega šume
i odnijeli ih prema suprotnom kutu trokuta,
kao prema vršku balkana.
vratili su se koju godinu kasnije,
oni isti, činilo se, ali s ciganima nikad ne znaš;
uvijek su isti i nikad nisu isti.
mačka više nije bila s njima, očekivano,
u tim tamnim gudurama samo kusturica
ponekad preživi.

od tada sam postala puno pametnija,
kad god mačka ispadne iz baudelairea,
glatko je progutam.
s eliotovim je nešto teže, treba žvakati.

SESTRA JE IZUMILA SAMOĆU

većinu vremena moja je sestra ime na ekranima,
ljubav satkana standardnim fontom,
sreća koja ovisi o smjeru zgrade.
lakše se živi s to malo zelenog pulsa,
još uvijek vjerojatnijeg
od vanzemaljaca.
rijetko opet dobije tkivo, i dobije ga previše
za volumen koji možemo ponuditi,
naljepi na sebe prvi sloj boje,
sve ostavi nijansu bljeđim.

uvijek donese s puta čungalunga cigare,
zajedno ih pripalimo, samo njena zadimi.
zajedno smo pekle kolače u djetinjstvu,
samo su njeni imali kremu.

u svakoj sobi izgubi barem jednog slona,
svaku rupu ispuni sobom dok ih traži.
kad ode,
ostanemo stisnuti u kutevima kao u kolijevci.
smisao blagdana je potrošnja viška ljubavi,
kremastih riječi skorenih na rubovima.

kad ode, zaplačemo
kao da smo živi.

NE NOSIMO KORIJENJE NA IZLETE

prije otvaranja puta
otvorili smo vrećicu kroasana.
prije otiskivanja na more
podržali smo suhoću štapićima i krekerima.
između dva putovanja
popunili smo prazninu među tostevima.
posljednje dragocjene minute
glupo smo potrošili u mcdonald'su.

uštedjeli smo taksi na nekoliko uzbrdica,
nekoliko otvaranja kišobrana,
nekoliko mogućih pješačkih smrti,
fotografije svih znamenitosti
(slikali smo samo nju)
i jedno mahanje na polasku,
jer je brod imao zatamnjena stakla.

puni smeća u svakom smislu,
gotovo pokisli, gotovo umorni i moguće živi,
vratili smo se istom linijom.
mora je bilo jednako previše,
ovaj put s nestalnim brojem svijetlećih stopala
koja su nas dosljedno pratila.
nisam mogla reći ništa o sestri,
produžiti metaforu
za koji korak;
riječi su bile blatnjave i šepave,
sasvim skrivečki iščupane.

SISE ODREĐUJU VELIČINU LJUBAVI

majka i ja uvijek krenemo sa zapadne strane,
pokretnim stepenicama na prvi kat
i uvijek u istom butiku
kupimo sestri majicu za rođendan.
majka ima pun novčanik, ali prazne sise,
dvadesetosam godina niže od sestrih,
ja samo pet.
pritom je važna veličina i oblik,
tkivo se da povoljno protumačiti,
kao kad se za lažnu kožu kaže „eko-koža“,
besparica podvali za dobrotu.

moda manipulira krojevima i bojama,
ali srce majice, tkaninu i tkanje,
uvijek je moguće sačuvati.
uostalom, moda je kao pokretne stepenice,
ide u krug.
sa sisama je drukčije,
nepovratno su pravocrtne.

PREKASNO SMO SAZNALI DA POSTOJI SMRT

večer je bila lijepa,
svatko je pojeo jednaki sendvič
i dobio slamku željene boje,
televizijski je program bio umirujuće loš,
ljudska anatomija tisućama godina nepromijenjena,
ježevi desete generacije
smiješno su se trudili po nešpulinu lišću
koračati kao veliki.
dan je bio još ljepši,
čak i kad se počela slagati
vijest na vijest:

sinoć je
tu iza ugla
auto raspolovio djevojčicu.
danas je
tu iza drugog
počelo dugo raspadanje njenih roditelja.

uglovi postoje da se na njima prelome dojmovi.
naša je ulica iza toliko uglova
da živi prolaznici začuđuju
više od mrtvih.

ne treba se nadati da je ostalo tkiva na asfaltu,
ceste se čiste
u neumoljivo pravilnim razmacima.
sigurno su to mjesto već prekrili
cvijećem i svijećama.

čekam da procvjetaju plastične ruže u vrtu,
u svijeće ne vjerujem.

BILI SMO UMJERENO OČAJNI

znanstvenici se još nisu složili
kako ćemo biti uništeni.
jedni kažu: sledit će nas. drugi: spržiti.
za sada, vrijeme je sredovječno; ako se promijeni,
svi će reći da je poludjelo.

torba je opremljena kao poganski grob,
nikad ne mogu naći ključeve.
oblaci nalegnu na mjesec pivskim trbusima.
dobro je ako preda mnom korača susjeda,
podstanarka u garaži pokojnog tonća,
malo većoj od naše crne jame.
štikle joj kucaju na makadamu,
daju korisne podatke o koordinatama,
vode u mraku.
tek dan može vidjeti svu tragediju tkiva,
ahilovu petu podešenu za nišan štulama iz karitasa,
koje posebno smiješno izgledaju uz leđa,
golema i svinuta zbog previše torbi.
ima muža nestalog u bosni,
sina koji svaku laku noć izvan ludnice
zarobi u brujećem autu,
kćer čije dijete nikad nije vidjela,
treba nahraniti toliko usta.
moje ravne cipele ne ispituju.
dok svi šutimo,
uključujući oblake koji kutre kao na kauču,
dobro je.

dobro je
navečer u periferiji naći svoju kuću,
pogotovo u ulici koja je nekad bila slijepa,
a i sad ima narav ćorsokaka.

znanstveno rečeno,
kamo ideš nema je.

JESEN JE RODILA TKIVO

možda ne znam puno o životu, ali znam o bojama;
kad se trešnja i kuća zažute, čizme treba zacrniti.
to je vražji posao, a vrag nikad ne spava, čak ni popodne,
uvuče se u nokte i kasnije ga je teško isprati.

žuta kuća luđački titra na lokvi.
malo dalje, lokva mreška trešnju kao
trgovac majicu na štandu, robu sumnjive kvalitete,
zadnji trzaj prirode da podvali boju bez pokrića.
puž pokušava odvući krošnju u kuću,
on misli da svaka kuća nastaje kao njegova,
kad se izluči najtvrdi dio sebe.

zdenka izlazi i ulazi u kuću kao kukavica.
i nju je žuto izmamilo na površinu. bunarski dobar dan
razmazuje po meni kao sir s kojim dijeli ime.
ćelava je zbog raka pa nosi ružičastu maramu.
trebala bi nositi žutu, ili barem crnu.
ovako, život zvuči neuvjerljivo kad se napiše.
ipak, dobra strana bojā je njihova prilagodljiva simbolika;
ako baš hoćeš da netko živi,
dopustit ćeš mu malo ružičaste laži.

lokve se lede, led se crni od pogleda na čizme.
sad treba ući u kuću i otipkati pokušaj života arial black,
najdeblje, kao da je patina iz noktiju
ušla preko tipkovnice. popustiti težnji poezije
da nadvlada život u koji je uvučena,
da iz mekog tkiva izluči još mekše.
i pritom uopće ne nastane kuća.

II. PLANOVI

PLAN: OBRANA

u svrhu obrane od komaraca
nekad sam koristila sestru. ona ima
slatku krv.
ja nemam krvi.

u zadnje vrijeme područje borbe se suzilo
na tabletu koja pušta miris.
od toga mrak postane neznatno teži.
u kutu se upali krvava točka,
blještavi otisak božjeg prsta.
komarci su pokušaj gluhe noći
da kaže nešto važno,
neartikulirani glasovi podsvijesti.
smrt samo njima namijenjena prijeti,
još ne ubija, božanski odlaže.

nije dovoljno.
treba se obući u sestru,
ubiti što više komaraca do jutra,
smjestiti krvave točke gdje pripadaju,
na bijelo.

ujutro
složiti sestru u ormar,
pedeset posto mene koje se usuđuje.
treba paziti da bude na najbližoj polici.
zatim, otuširati se.

PLAN: PREŽIVLJAVANJE

treba temeljito zaboraviti čađavu kuhinju,
posebno ono mjesto gdje su se nalazili bademi
dok još nisu imali nikakve veze
s hitlerom.

bilo je to vrijeme dobrih privida.
pršuti nisu nastajali od prasaca,
a i moje je meso zamućivalo svoje podrijetlo.
nožni prsti zalijepljeni sirupom
zvali su se peraje.

čegrtaljke nisu nikad bile preglasne,
kuhinjske krpe nikad dovoljno prljave,
moj djed nikad previše pijan.

treba temeljito zaboraviti djedovu kuhinju.
inače, najest ću se badema,
prejesti do smrti.

PLAN: PODATNOST

treba se redovito depilirati,
svaki mjesec jednog muškarca odstraniti
ljepljivim trakama,
kao muhe iz sparnih popodneva.
ovo je vrijeme glatkih tkiva,
nokti se skraćuju i postaju četvrtasti,
treba kontrolirati sve što se kostriješi.

ljetno je tunel u grubom gustom pijesku,
treba se što glađe provući.
pod bikinijem,
kao pod tri privatna otoka,
mogu zakopati nit o kojoj visiš,
sve dok površina ostaje
podatna za kontrolirani pad
vijugavim toboganima i bungee jumpingom.

kao dijete sestra je skupljala odrezane nokte,
prvi me put iskreno zamrzila
kad sam ih bacila.
razmišljam o kolekciji traka s dlakama,
ako se vrati moda,
i, zlu ne trebalo,
ako otočje bikini unatoč bonaci napadnu gusari,
jednooka prošlost na koju se nikako
ne mogu poskliznuti.

HORTIKULTURNI PLAN

zasad od živice oblikujem geometrijska tijela,
ali trebalo bi proširiti posao
i na druga tijela,
početi s ponekom životinjom,
adamom i evom,
zatim bogom.
(koliko je visok bog?)

da ne bude toliko bezizlazno,
ostaviti korijenju mogućnost obrtanja
kupnjom nove ljuljačke,
najbolje u onom intersparu preko ceste,
jer i stara potječe s istog mjesta, iz kasarne jna,
od vješalice uniformi i podnih dasaka
s kojima je ćaća napravio čudo.
to je provjerena kvaliteta,
negiranje raja koje traje desetljećima.

treba neprestano kupovati nove ljuljačke,
pomični postotak
po kojem će ostatak postajati upitan.
osim, naravno, vrtnih patuljaka.
oni ostaju nepoljuljani iza živice,
čvrsto vjerujući u vrt,
pomalo smiješni i pomalo strašni,
kao bog.

PLAN: POSTOJANOST

trebalo bi se preseliti na mjesto s manje stabala,
muka mi je od pomisli
da će se godišnja doba vjerojatno nastaviti
pokazivati na lišću,
forsirati isforsiranu simboliku.
proljeće će kirurški nepristrano rasjeći pupove,
izvaditi zgrčene fetuse. vjetar ih ispljuskati
kao stara nervozna babica.
trebalo bi ograničiti broj lišća za disanje,
zatvoriti privatno uzgajalište klorofila.
umjesto premazivanja kože škrobom
ponuditi ljetu na izbor madeže,
dobro izolirano zlo. ne bi valjda izabralo
smrt.
kad smokva razbaca rabljeno,
kao maturanti listove bilježnica na kraju škole,
pa i lani odsječene platane
učine isto,
trebalo bi prestati gaziti već naučeno,
koračati po tkivu krhkijem od svog.

trebalo bi napustiti stabla zajedno s lišćem,
premda time povlađujem simbolici.
mamurna sam i oblijepljena prljavim škrobom
kao nakon maturantskog ludila,
ali svakako bi trebalo odbiti
novi novi život.

PLAN: NAPREDOVANJE

u staroj zelenoj jakni,
s petokrakom zvijezdom na patentu,
pritisnuta betonom koji ne dopušta nepravilike,
tresem se pri svakom novom otvaranju vrata
(slasno gutanje zelenjave uvijek je pomalo sumnjivo).

jakna škripi i zveckta zvijezdom. urban republic,
džungla u kojoj najbrže rastu pitanja:
da odložim polaganje, ispita, računa, nada?
ovise li isključeni i dalje o okretanju ključa?
koliko dosljedna može biti propast?
u kojoj točki pada čuči sretni smetlar?
ovo posljednje nije niklo slučajno. na kiši, izvan betona,
smetlar mete u zelenoj nečujnoj kabanici.
u oglasu sigurno piše komunalni redar;
i smetlarenje može biti strašno
kad ljudi koriste jezik kao oružje.
uostalom, kiša bi probila jaknu, tkivo bi naraslo,
mutiralo za taj kraj. urban republic,
republika koja najmanje dopušta revolucije.
u slast proguta neodgovorena pitanja,
tvrdeći da je to zdravo.

zvijezda zvoni pod grlom, sve su ovce na broju.
sad jednu po jednu treba stjerati
u upravo otključanu priliku.

PLAN PROPALOG BIJEGA

trebalo je na vrijeme početi uzmicati,
izdubiti kanjon dok je još bilo pukotine,
povremenim samostalnim šetnjama na bili brig
početi zamjenjivati čela pročeljima,
sve te oči namjerno pogubiti među kotačima.
podno neznatnog uspona
grad nastoji izgledati kao svoja razglednica,
pretencioznim prstom u moru
s gađenjem opipava svijet.
da je ovaj brijeg sinaj, moj bi zadatak bio
uklesati slogan sezone (zašiti sve himene,
surogat djevice za surogat dalmaciju).
riječi pomaknute svrhe ovdje su uzaludne,
to znači da mog zadatka nema,
ne moram se spustiti
da bi zlatno tele završilo u zamrzivaču,
grad na terapiji zimom,
ugodno površnoj kao blato u wellnessu.
ne treba me, ni ja njega,
nerazumno smo ustrajni u lošem braku.
trebalo nas je na vrijeme rastaviti,
definirati, grad prestaje gdje mu prestaje tkivo,
iako je najprisutniji u rupama.
sad je već nemoguće uzmaknuti
da se ne spotaknem o sebe, ili ga deložirati
da se ne osakatim.
sad je uzaludan svaki uspon,
gdje god dođem dolina se podrazumijeva.
sve manje boravim i u rupama,
ne mogu podnijeti toliku prisutnost sebe.

PLAN NAD PLANOVIMA

treba živjeti što tiše. živimo u opasno vrijeme;
balkonska vrata ubijaju ptice.
živimo okruženi penzionerima, okruženost je
korak do predaje.
svaki put kad zaustimo, napa usisa isparine,
vani izlijeće nešto bijelo kao papirnati avion.
poslije nesreće
susjedi iščeprkaju crnu kutiju iz krhotina,
pokušavajući dokučiti srž.
svijet je ono što vidimo s prozora.
kad gledamo kroz balkonska vrata, nešto je veći.
izvana je dvostruk, ako računamo stakla.
ptice ubija nepostojanje neba.

treba živjeti što tiše. hodati na prstima.
kad otvrdnu u papke, obložiti ih spužvom.
pritajiti se, dresirati pazuhe da se ne sklapaju.
utisnuti u uši slušalice, nalik na male tuševe
koji ulijevaju buku unutra
da ne čujemo sudar, nego kad pronađemo pticu
pomislimo: susjedi napadaju kineskom robom.
ako tada kojim slučajem i osluhnemo vani,
bit će tiho,
kao pred bilo koju nesreću.

III. HLADETINA

KOLOVOZ, PODNE

klizeći po glatkom kamenju u masi turista
pokušavam doseći kafić na trgu, besplatnu čašu vode.
lako me razlikovati od turista,
vide ružičasto, izgledaju crveno.
goli, odozgo bi nalikovali lavi. to svakako
olakšava posao džeparima i trgovcima.
jedan takav čeka iza ugla,
jezivo vreba kao here's johnny!
pa hop! na mene (?)
pristajem prije ponude. on me gleda kao lemur,
ne pristaje na takvo pristajanje.
prsti nalik na pržene hrenovke vade novčanik
koji se brzo asimilira, znojan i raspuknut po sredini.
on vadi knjižicu smotanu u tuljac,
nudi mi putovanje u središte sebe.
preventivno zaustavljam erupciju koja unutra kuha,
pompeji su me naučili da poslije pepela dolazi lava.
nudim dvadeset kuna. on ne prima iznad deset,
nastavlja hvaliti knjižicu.
turisti prolaze s digitalnim sjećanjima,
sa životima od dvadesetpet deci,
navaljujući na nas jer smetamo toku.
sunce mi silom spušta glavu,
kao, popuši već jednom.
dajem sto kuna, kupujem začuđeni muk,
prije nego voda sasvim odustane od mene.
pompeji su me naučili da je pepeo najbolji konzervans.
i onda si tako beznadno spašen.

LOŽNICA

soba se puni prašinom.

toliko je sparno da se soba lijepi za mene.

ti ulaziš u sobu
bez mog pristanka,
kao oni stvarno veliki noćni leptiri
koje kasnije nikako ne mogu istjerati.

počela sam shvaćati mehanizme letećih bića,
stranih tkiva koja mi neprestano dolijeću u glavu.
recimo, vrane nastaju raspadanjem vrhova čempresa,
čempresi pak zgrušavanjem sumraka
(ili, ako netko nešto puši na terasi),
ali noćni leptiri nastaju slučajno,
kao odbačeni repovi.

ako nemam sreće, žarulja u hodniku
tu noć nije njihov tip.
ako imam sreće, upadnu u čašku lusteru
pa ih poklopim cd-om.

ponekad, kad je svjetlo već pregoreno,
prežive i po tjedan dana.
troše prah koprcajući se u prašini.
porculan je međutim nemilosrdan, proziran
sve dok postoji
oblik za letenje.

POZIRANJE

približavaš se straga, kao porno glumac,
ali inače nije nimalo slično porniću,
nema one lijepe izvjesnosti
da će se sve dobro svršiti
i svi otići u miru,
kao s katoličke mise.

približavaš mi se kao rosemaryina beba,
jezivo polako i neupitno.

po pankerskim i popularnim klupama,
po stepenicama porezne uprave,
po balonima i dirizablama,
po vinskim podrumima,
posvuda,
uvijek,
u oštrenju zubi za energetske pločice,
u molitvi moru da ne izbacuje london,
u pomaganju turistima
da otkinu okrajak ljepote.

ok,
ako već ne možeš prestati,
radi to dok nosim naočale. ne pitaj zašto.
(da uočim odraz u dnu dok je još malen i titrav
kao papučica pod mikroskopom,
da mogu na vrijeme reći:
neću tu tvoju stanicu.)

SUDOKU

devet polja puta devet redova je devet stupova.
devet polja puta devet malih kvadrata je veliki kvadrat.
u devet polja treba devet puta upisati devet znamenki.
u ovom trenutku važnije je
istkati taj beskorisni tabletić
nego upoznati te.

u ovom trenutku zadovoljimo se tkivom.
ono je najstvarnije što posjedujemo,
premda malo govori o nama,
kao kad kažeš da ti se gade kopneni puževi,
beskrvni jezik koji liže sve na što naiđe,
radije bi jeo njihove morske dvojnike, volke,
ali ne znaš da se volci hvataju za utopljenike
(bilo ih je na ivanu kad su ga izvukli.
moj se otac našao među nalaznicima;
od tada se ne može najesti kopna).

što je u tvom tkivu, upisano u nevidljiva polja,
kakvim buntom prkosi režimu tijela,
i što je iza tkiva, za što ga koristiš,
zapravo me ne zanima.
u ovom trenutku i ubuduće,
koliko god nastojali,
volci neće nikada postati ivan. ako ih i pojedješ,
on neće biti ništa mrtviji.

tkiva se ne zbrajaju, eventualno množe.
hoću reći,
sudoku je smisao života.

AUTOMATIZAM

kad god te sretnem kraj automata za napitke,
odabireš čaj. japancima bi bio strašan, oni koriste
automate s rabljenim tangama i vagine u konzervi,
i općenito ih prati glas
da više polažu na čajeve nego na ljubav.
jednom sam pokušala s pravim čajem, zelenim,
beznadno nepitkim.
nažalost, nisam japanac,
kad god sretnem automat za napitke,
okružim se slučajnostima kao tjelesnom stražom.
ljubav je slabić, ne može probiti kordone,
snagatore složene u vrstu:
datum na mojoj koži, krafnu umjesto
cjelovitih hrskavih žitnih loptica
(ili ako ćeš srpski, žita za doručak),
neizdržljivost dezodoransa s moje strane,
opću neizdržljivost s tvoje,
moje neznanje o strojevima i tvoje o cibetkama.
dobrim izgledima usprkos, sama ću olabaviti linije,
pomisliti, koliko opasno može biti
nešto toliko podređeno slučajnostima.
opisat ću ti svoj životni stil:
neke dane završavam prvim gutljajem radenske,
neke zadnjim.
odvikavanje od tkiva ću prešutjeti,
slučajnosti će nam podmetnuti kraj.
one se s vremenom počnu ponavljati na rascijepima,
tjerati na trganje reklamnih plakata
ispod kojih se otkriju hrđave podloge.
nažalost, cibetke neprestano seru kavu
i ta je kava najskuplja na svijetu, nema je u automatima,
tako da otriježnjenje više-manje nikad

nije slučajno.

CIRKULACIJA

šake čine oko jedan posto mog tkiva,
najhladniju stotinu. kad ih stisnem dobijem
dva zaleđena srca
kojima je nemoguće kucati
kao što je nemoguće mojim gnjilim očima
(proizvedene a neprolivene suze)
vidjeti razliku između tebe i posteljine.
sve su mi mogućnosti taktilne,
ali dlanovima se činite jednako topli
kao što je razglasu u supermarketu
jednako ravnodušno
kad su sniženi krumpiri
ili kad netko umre u redu za blagajnu.

sve su mi mogućnosti taktilne,
ali je bolje da se ostvare gdje smo jednako topli,
gdje je postojanje pokreta dovoljno da budem
ravnopravno živa
kao što su osvježivaču zraka ravnopravno živi
svi koji ga pokretom mogu natjerati
da ispusti miris.
po drugim mjerilima ja sam cirkus;
bar jedan posto mrtva,
ali još zabavna.

CRVENJENJE

na trenutke je grad toliko bijel
da crvene zgrade izazivaju napadaje.
u najmanju ruku,
poželiš se s njih baciti.
s povećanjem broja katova želja se smanjuje.
sa izostankom lifta nestaje.

odrasla sam u ulici crvene kuće,
što je otprilike isto kao
ulica crvenih svjetiljki.
i ovdje je vrijeme zaustavljeno,
ponekad cijeli dan provedem izložena iza stakla.
potrošena kurva prevrne se na drugu stranu,
jednako bijela. isto se učini s kućama,
ili se samo oderu,
jednako suviše sretne.

božićne svjećice uvijek su manje crvene,
gore a ne griju, kurvanjske krijesnice
izložene na prozorima
koji ne rastu, stalno preniski
za bacanje.

PONOĆ, ZVONO

za obje sam mogućnosti pripremila plijen,
maškarama sitnije, lopovima krupnije,
ali ne znam koje bih radije primila.
oduvijek sam se bojala maskara,
ljudoždernih čudovišta koja se maskiraju u djecu,
nasljeđuju kostime od braće i sestara
pa se nikad ne zna kakvo je čudovište ispod.
s lopovima još imam nekakve šanse,
selotejp možda ne odoli tkivnim sokovima,
i inače ima raznih načina
da se pristane na tu tišinu,
od odbačene kože sašije se kostim superjunaka,
stvar trajna gotovo kao ime,
a zna se da je dobro ime
kao dobar primjerak rakove ljušture,
svake godine izložen na skupovima sakupljača
(da, postoje ljudi koji i to skupljaju).

ja skupljam zidove,
posebno one zamazane žumanjcima.
to je još jedan razlog
zašto rijetko otvaram vrata.

IV. TI, TKIVO

RESTORAN „NADA“

šminkom si naslikala novo lice
za vjenčanje rodice s kojom te veže jedino
nedostatak plesnog talenta,
i gotovo povjerovala da se moguće nanovo stvoriti.

gostiona u poličniku
i bend koji ispunjava želje koje nisi poželjela.
na plesnom podiju zrak titrav od alkohola,
fatamorgana tvojih raznešenih višestrukih dijelova.

ispod plastične palme ti si utvrđena,
izvidnica u oazi.
tvoje gore listovi bodu te, tjeraju u gomilu.
pijesak puni oči samoćom.

nadolaze pladnjevi, neorganizirano
kao oblaci.
svaki gost je neizvjesna količina mesa,
podvaljena od boga
kao od proračunatog mesara.

akne klijaju pod novim licem. tvoje se meso
već počelo kvariti.

babe kažu ti si slijedeća, i uopće se ne trude
da ne zvuči prijeteće.
sve što možeš učiniti jest
preživjeti let preko ramena,
pustiti da te rastrgaju neprstenovane ruke,
frizure zapletu u sebe kao konfete,
karavanama odvezu do krajnjih rubova.
i kasnije, sve sitnije sjećaju tvoj genom,

sve dok više ne bude ni najmanje nade,

da će mladoženja htjeti staviti lice
koje si za njega stvorila.

CHINA SHOP

vrata, neugodno otvorena kao usta koja zaudaraju,
ne čine ništa da te namame,
sve polažu na naviku.
i ne gube.

nitko te ne nastoji zadržati,
prodavačice procjenjuju kao filmske kurve,
na kasi kineski kima pravi pravcati kinez,
usputna žrtva pljačke u istom filmu.

banalizirajući kanta došla si do zamisli
da je most od seksa do ljubavi
most na podizanje
i sad kupuješ najjeftiniju kartu:
hladni zagrljaj džempera, mlaku potporu grudnjaka,
smrtno opasne hlače, smrtno bolesne cipele.

ta laž
visi
o
dolar-na-dan
nitima,
ali nitko ne može reći da nisi pokušala.
otrpjela si lica bez holivudskog osmijeha,
stisnuta kao čmar koji te hoće zasuti,
i kineza, preuvjerljivo ravnodušnog
da ne bi znao istinu.
pošteno si platila svoju porciju zablude.

vrata ne čine ništa da te ispljunu,
nijedna noga ne udara u guzicu.
svi polažu na tvoju krivnju. i ne gube.
i ne gubiš:

šavovi se doduše odmah raspadnu,
zatim tkivo,
ali plastika traje tisuću godina.

POGREBNI URED

budilica je odrezala najbolji komad sna,
smrvila ga kao stari kruh,
bacila galebima memoriranim na mobitelu.

prvi dan nakon smrti. mrtvaca je trebalo srediti,
namočiti, istrljati, ocijediti,
pretočiti snove u spiralu prljave vode.
(pranje je naokrutnije što se nekome može uraditi.)
zatim je trebalo šminkati. (na zapadu postoje ljudi
koji se bave isključivo šminkanjem mrtvaca.
misliš, dobro je toliko malo ovisiti o kritici.)

jutro je bilo kuglasto na stražnjem sicu,
vezano lancem za vrat. vozili su te u sobu.

po hodnicima si bacala sitne bijele osmijehe,
da se znaš vratiti. i cijelo se vrijeme pitala
jesi li ponijela pileću kost.

dali su ti vrata s brojem,
optimalnu temperaturu prostora,
slobodu da odložiš svoje meso.
na prozor je bio nalijepljen komad mora i neba,
komadić krova s prepariranim galebovima,
skoro cijelo stablo.
dan se pružao pred tobom kao otkucaj kliničkog mrtvaca.

sljedećih je dana bilo bolje,
galeb-dva otpali bi s krova, plavo bi se malo ispralo,
na dopisu bi iskrivila službenu riječ,
spašavala jezik od odlaganja.

i tako se do danas čini
da je nemoguće ponovno umrijeti.

SKANDAL NA IZBORU ZA MISS

u kabini za presvlačenje, pritisnuto sobom sa svih strana,
tvoje tijelo priznaje
da nije krojeno za kožu koja mu je dodijeljena.
krvavo, hoće pred žiri.

jedva ga zadržavaš u klaustrofobiji intime,
na samom rubu sramote
pružene ispod odsječenih vrata. tu,
izvan dohvata nadzornih kamera,
pokušavaš skupiti svo tkivo koje zoveš svojim
u samovoljno ucrtane granice.

najmekše prvo odustaje.
žile, živci, mišići, tetive
klize s tebe brzo i bolno kao šminka na žezi,
organe gubiš neprimjetno,
kao sitniš iz probušenog džepa.

zadnje ostaju kosti. čistiš ih
kao prodavač slonovače tragove masakra.
uvjeravaš se, ostalo je najčvršće
i sasvim dovoljno
da još možeš konkurirati.

s maksimalnim brojem zubi u osmijehu izlaziš,
ali jedan od sudaca uperi prst: gospođice,
jel' vama ostalo ono?

kostur se raspada, sasječen sramom:
kao napola odlijepljena potplata
za tobom tapće on,
jezik.

STRAŽNJA STRANA HOTELA „ZAGREB“

tu je jednom odsjeo hitchcock,
zadovoljan pogledom, zadovoljen sobaricom.
ti nikad ne odsjedaš u starim hotelima,
bojiš se tuševa.

pitaš se kako je umro čovjek kojeg iznose.
liječnici ga još predano mijese,
ali jasno je da će ispasti prekisao i crn.
premda, sve oko hotela „zagreb“
premazano je srednjoeuropskom patinom
i smrt može biti stvar dojma,
kao što je vjerojatno iz istog hotela
pogled na more
koju nijansu tamniji.

hitna pomoć je pružena pločnikom.
smrt možda uopće ne pobijedi,
a ona je potporno tkivo pjesme,
bez kojeg sve pada na drugu stranu ulice,
pred kafić nalik na rasadnik
u kojem zadovoljno raste nekoliko djevojaka.
ne preostaje ti drugo nego
smatrati ih sobaricama.

OKO EKRANA

naginješ se nad okruglo staklo stolića
u dnevnom boravku, jezero
u kojem će te utopiti vlastita ružnoća.
nije ti žao. ružnoća je tvoj princip.

pod staklom je kružno poslagano djetinjstvo,
brojčani slijed katova na torti.
odraz je osovina kola, objekt rituala,
u svakoj zjenici ucjenjivački čuva po jednu tebe.
podižeš glavu
i nestaješ iz svojih očiju
koje refleksno podupru televiziju, još uvijek živu
sliku žene u bijelom. bila bi reklama za uloške,
da krv nema boju krvi,
što znači da to i nije krv
jer prava krv ima boju wc-gela.
osim toga, žena pada u blato. sad je može spasiti
samo jedan od onih deterdženata
koji svladavaju dvostruke izazove pranja.

opet se naginješ nad svoj princip.
ružnoća dolazi iznutra i unutra se vraća,
oteža utrobu da lakše potone.
utapanje u odrazu oslobađa od tkiva,
postaneš plošna kao televizija,
vodoravna
u odnosu na nju.

MJESTO BEZ BOGA

svake nedjelje ideš u crkvu
po taj utješni, prazni okus hostije,
i da bi usput
prošla pothodnikom,
mjestom gdje nema nerazbijenog ruba,
svjetla koje stvarno svijetli,
bijeloga koje nije crno,
grafita bez protugrafita.

misliš, tu mora da nema boga.
netko je otvorio razvodnu kutiju,
kao da ga traži tajno postavljenog u elektrode.
tebi nisu potrebni dokazi.
ostali također osjećaju neprisutnost oka,
svako jutro osvane novi potočić mokraćne,
ponekad i govno,
smrskana kolica iz supermarketeta,
nečija kičma u kontejneru,
prvi prezervativi, prva piva, prve šprice,
i uostalom sve što si davno ukopala.

budi te, utisnut u usta, precizno odmjereni krug;
tkivo kristovo ima okus papira
i lijepi za nepce kao papir.
odljepljivanje je nužno, ali tvoj jezik
usput
ispisuje unutrašnjost usta
onim što nikad nećeš izgovoriti.

SOBE I SVUDA

država propisno plaća prazninu,
simetrično neraspadivo ništa
kojim si pretrpala sobe.

dugo si radila na skupljanju samoće.
na mjestima s mnogo ljudi
bilo je najviše posla.
što lošiji bend bolji urod,
što manji derbi više cijelih plodova.
ratarski rečeno,
supermarketi rode rijetko ali sigurno.
žao ti je prodati tu gomilu,
vječnu i praznu kao dušu,
oblik prilagođen božjim prstima i grlu.

noć ulazi kroz proreze roleta.
ti si također sva od pukotina,
svatko tko ima tkivo može vas jebati.
noć ima masno meso i čvrste kosti,
bestkivno se teško brani. slušaš,
tkivo je u sobi.
lupa po plastici, kliže staklom, ispunjava.
štakor ili žohar?
kombajn ili konj?
moliš se: samo da nisu ljudi,
džepova punih ljubavi,
teške i vječne kao metal.

PLAŽA PORED BOLNICE

ti postojiš radi bolnica,
kao šuplje knjige radi eksponatnog regala.
kuhinje se ukrašavaju plastičnim voćem,
kirurzi se ukrašavaju krvlju.

vlastito se tkivo urotilo protiv tebe.
pobunu su postavili na pladanj,
okruglu i konačnu kao osvojenu medalju.
zasluženo,
trčala si i stigla prva.

zatim si se izmorena ispružila na plaži.
turistice su izazivački izložile sise,
svaka je imala najmanje dvije.
more nije ostavilo mjesta mrtvima za stolom,
odmah je popunilo rupu,
jednako stojeći na usluzi,
bolničarski dobrodušno, neosjetljivo
kao poezija.

V. MALE NEUGODNE BOLESTI

POVIJEST KVRGAVOSTI

tu u zglobu imala sam neku kvrgu,
sklupčanu baburu koja će odšetati
čim prođe opasnost.
od babura nastaju gumene loptice,
automat pun takvih loptica pao je na djevojčicu
i ubio je. pomislila sam,
mora da je grozno mrziti nešto toliko bezazleno.
i dalje je rasla, sad već sličnija ping-pong loptici
koja se negdje slučajno uvukla,
kao kad sitniš dospije u postavu bunde,
samo što su u međuvremenu
povećali ping-pong loptice na četiri centimetra,
a doktor je rekao takve ciste narastu najviše dva.
uostalom, nisam baš bila talentirana,
na svim sam turnirima prva ispala.
ja uvijek dobijem neku malu neugodnu bolest,
napad površine,
pasivno tkivo podmetnuto u tjelesnim džepovima,
bolest kojom ne možeš kupiti smrt.
doktor je rekao probit ćemo iglom i isisati.
isisano je sličilo na „ljigavce“
koje su djeca nekad bacala na školske zidove.
bezazlena, ali neugodna stvar, ostavlja mrlje
koje se ničim ne daju oprati.
moja se sestra igrala jednim takvim,
nije ga bacila na školu nego na mene,
da oboje ostanu sačuvani. pametan postupak,
ona sad studira medicinu,
a „ljigavac“ je dobio latinsko ime.

POVIJEST MESOJEĐA

desna se noga odjednom počela trzati.
ovih sam dana pojela zaista previše hladetine,
a danas sam jela i divljač.
ne učini tuđem tkivu što ne želiš svom,
svećenik je od kobasica dobio tikove.
janje dobije tikove od noža,
srna od metka.
nikada nisam zapravo gledala lov,
samo na teveu, kutiji ugođenih sugestija,
gdje se ne vidi kako je kriva srna,
to tkivo koje nije sustiglo svoj oblik.

srne bi oćenito trebale biti brže.
konobar je imao dobar oblik
koji nikud nije bježao.
druge sam jela iz ekonomskih razloga,
poznajem najboljeg koljača u ovom kraju
po imenu ricko.
svatko bi trebao sam klati svoje meso,
ali ricko reže vratove
i naplaćuje u mesu. obično uzme glavu
ili neki drugi nepotreban dio.
(ima, kaže, sve manje srca za taj posao,
odnedavno živi na premosnici.)

danima sam jela hladetinu,
svakim je danom sve manje trzala.
onda je prešlo na mene.

POVIJEST LOŠEG TENA

oči se upisuju u kožu. upišu: bijelo.
kao snijeg,
voda zarobljena u složenim oblicima,
jedina voda u koju se može upisati đon.
u ovom kraju nema snijega,
moram se praviti zimzelena.
pod pritiskom ispuštam eterično ulje,
neljekoviti izmet tkiva.

mrkva je zdrava za oči.
snjegoviću se pojede nos, oči mu se
iskopaju i ispišu prva slova.
majka je čuvala fasadu od ugljena,
snijeg od koraka,
mene od dobrog tena.
hranila me čistim jogurtom;
ako nije išao kroz usta,
završio bi na kosi.
bezbojne borovnice upišu: bol.

onda se sve ispere običnim sapunom,
kao cipelarenje.
s pogledima je teže, umješani u kožu
daju tu nestvarnu,
ljudsku boju.

POVIJEST LOŠE FRIZURE

ošišana kosa je kao ošišana trava:
posebnog mirisa, tamnija no prije,
meni najdraži ukras,
ali frizerki se bojim iz najmanje dva razloga:
ne boje se govoriti
i ne boje se škara.
zato me šiša mater,
kojoj ni jedan engleski vrt nije uspio,
ali barem usredotočeno šuti
dok nastoji probosti škarama samo ono tkivo
koje ne boli,
izrađuje majmunske skalpove
koji nikoga ne mogu zapravo šokirati.
nosim sasvim malu sramotu.
uz pravi šampon,
dodirom se gotovo ne razlikuje
od ponosa.
uostalom,
kosa postoji iz sličnog razloga kao i trava:
samo tako da postoji.

POVIJEST ODRASTANJA

već godinama imam trinaest godina.

život je bezazlena potkožna upala.

seks je pornografija.

ljubav je disneyland.

ne znam upravljati tkivom

pa ono upravlja mnome.

o cigaretama ne znam ništa više od žiga

koji mi je na ruci ostavio onaj dječak.

još uvijek nisam naučila ništa o zvijezdama,

oči ne daju pouzdane podatke,

razmazuju im svjetlo sve dok noć ne postane

prazna tvornička hala,

gdje se jedan tinejdžer sav pretvori u strah,

a dva ne znaju što bi sa sobom.

još uvijek sjedim u učionici sedmog razreda,

propustila sam trenutak kad se dogodila

promjena strana.

oni što su bili sa mnom nestali su

jer su bili zato napravljeni,

kao helijski balon.

dolazak novih prstiju

nije dokinuo upiranje.

POVIJEST FAŠIZMA

u redu za poraz
mislim na posjede koje ću izgubiti.
jagodicama čitam kartu urezanu u obraze,
posljedicu osvajanja sebe.

na lijevom obrazu imam ožiljak u obliku hrvatske,
kvačicu na koju nisam pristala,
tkivo kojeg nema,
lakmus papir za dokazivanje vremena
(crveno-plavo-crveno-plavo).
domovina kojom upravljam poluokretom:
ako sam licem prema moru, ona je balkan,
ako gledam na sjever, eto zapada.

mjesecima sam pila nelegalne lijekove
panično se bojeći prišteva:
samo jedan među nožicama i nastala bi bosna.
sad prebrojavam već nastale zemlje i gradove,
planine i udoline,
čitav kontinent koji će biti potopljen,
zaglađen skandinavijom, novim poretkom,
neopozivom šutnjom.

u redu za laser
čekam i razmišljam o povlačenju.

POVIJEST LOŠEG VIDA

uvijek iznova pristanem na isto,
na dugi sterilni hodnik s nabodenom čekaonicom,
divovskom lizalicom u ustima sustava.
u mračnom mesu jasna geometrija čekanja.
nitko ne pali oči, držimo ih u dupljama dlanova
kao žarulje koje treba zamijeniti.

starci održavaju natjecanja u dalekovidnosti,
u razbijanju riječi zubačima,
u sviranju pelenama i plastičnim koljenima.
smrt je podmukla kamatarka,
posuđuje nam dijelove,
zauzvrat uzima dvostruko.

sljedeći! i ja se dobrovoljno javljam,
kao iskusni sudionik u realityju
koji unaprijed zna moguće trikove.

nešto voštano što se predstavlja kao sestra
kaže previše knjiga, previše knjiga.
stavlja mi na oči druge oči
koje zbijaju razlivenost slova,
od grafika prave grafeme.
stavljam čelo u tuđe čelo, bradu u tuđu bradu,
obje oči u jednu točku.
nešto glineno što se predstavlja kao spasitelj
kaže previše oka, previše oka. laički rečeno,
staklovina pojede svo svjetlo sa stvari,
druga staklovina ga isporuča
pa stvari postanu očito točne, točno to što vidim,
bez rorschachovih mrlja.
prve oči izgledaju male, svinjeće,
i to je isto bezizlazno točno.

zatim dobijem certifikat o nekvaliteti,
potvrdu za novi kredit.

sustav je bezazleno okrutno dijete
kojem ne smijem izvući lizalicu iz usta,
ali smijem izvući svoje prve oči
kad se tuđe oči ugase,
kao nakon realityja.

SVAKODNEVNA POVIJEST

mjesec je ušao u prvu četvrt.
prvi put ovog mjeseca
bura je ušla u radiovalove.
sudeći po dosadašnjem iskustvu,
računi će uskoro u poštarske torbe.
moglo bi biti i mravi u zahodu,
među ručnicima i pod jezikom.

život ulazi u mene po nuždi;
prvi preduvjet pisanja je biti živ
(drugi: imati nož).

mjeseci se neometano debljaju.
bura i mravi uvijek dopiju na kriva mjesta.
branim se najmekšim tkivom,
onim između svoje i vanjske okrutnosti.
okrutnost ne može ući u tkivo,
ali ga može pritisnuti.
otuda glavobolje.

sve je manje tkiva za svaki sljedeći pritisak,
budućnost prijeti migrenama.
nisam isprala otrov za mrave iz usta,
možda pomogne.

POVIJEST NESTAJANJA

svatko na kraju postane negativ sebe;
zubi pocrne, kosa pobijeli.
ponekad samo otpadnu,
tako potpuno da smile shutter nema smisla,
tako temeljito da je češljanje češanje.

poljupci se onda nečim popune,
bijelim bljeskom zaslijepi krotitelje
(ne volim cirkuse sa životinjama,
ukroćene zube koji nikad ne pojedu publiku.
akrobati barem priznaju mišiće.)

zube se onda popuni plombama,
plombe priveže bijelim dlakama
i baci u more.
ribe progutaju udice kao poezija smrt.

smrt je u dobroj formi;
puno se kreće, ne pretjeruje sa zdravim ljudima.
ima tvrde mišiće pa se teško žvače.
zato poezija ima lošu probavu,
debela je i nitko je ne jebe.
utiskuje se u mene
kao da može biti tvrda gdje je meka,
bijela gdje je crna.
nabola se na mene, nogama omotala pas,
kao glista na udici.

ne bih voljela umrijeti u moru,
ima toliko riba koje nisam pojela.

POVIJEST PROPALOG POVRATKA

poslije tri dana, bez mrvica u ruksacima,
sručili smo se na obalu.
izmorena ekspedicija zveckala je zdjelama, tražila
da se bilo što izvadi iz mora i stavi na vatru.
odavno nisam vidjela more,
ako se ono uopće može vidjeti,
ali dobro sam znala kako to ide.
uvučem crtu plavog, sintetički ikar. i kao ikar,
od ikre do ikre, između utroba,
dobro iskoristim pad.
no ovaj put more se zgusnulo kao plastelin,
nije mi puštalo ruke ni blizu dnu.
ono samo je bilo dno, zlo, zatvoreno korito.
moja su tkiva nastojala zaboraviti svoje funkcije,
tamno među stanicama dalo se na uvid tromom oku,
svaku se stanicu moglo jasno vidjeti,
svaka je nastojala nalikovati onoj drugoj,
film je postao slika,
ali more je ostalo zatvorena mrtvačka čeljust,
odlučno da mi ne prizna jednostaničnost.
bilo je jasno,
kad pokušaj dođe preblizu cilju,
ne može se više vratiti u polazište, kao
planina u more, tri u jedan, pjesma u jezik.

ekspedicija je tražila svoju porciju mora,
izvlačila iz ruksaka nejestive vreće, i buru,
težnju planine da postane more,
sručavanje komadića neba u ponor.
to je kao da jedeš lucifera.
oni su uperili kljunove krampova u mene

i tako su nastale ptice.

Martina Vidaić

Rođena 1986. u Zadru. Diplomirala kroatistiku. Godine 2011. dobila je nagradu Goran za mlade pjesnike za rukopis *Era gmazova*. Nakon toga sudjelovala je na nekoliko regionalnih festivala i čitanja, a pojedinačne pjesme prevedene su joj na nekoliko europskih jezika. Pjesme su joj također objavljene u antologiji *Hrvatska mlada lirika 2014.* i drugim izborima. U 2015. i 2016. bila je sudionica projekta Versopolis, koji prijevodima promovira perspektivne europske pjesnike. Objavila je zbirke poezije *Era gmazova* (2011) i *Tamni čovjek Birger* (2016).

Biblioteka Mali rakun

knjiga 46

Martina Vidaić

ERA GMAZOVA

© 2017 Martina Vidaić

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2017

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednici

Krešimir Pintarić
Dario Grgić

Fotografija

© Christophe Fouquin / Fotolia.com

ISBN 978-953-345-529-7 (HTML)

ISBN 978-953-345-530-3 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-531-0 (PDF)

ISBN 978-953-345-532-7 (MOBI)

Prvo izdanje

SKUD Ivan Goran Kovačić, Zagreb, 2011.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Zagreba.**

